

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2354/23
27.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., и ЕЕ из ..., чији је заједнички пуномоћник Ана Ђорић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Привредни суд у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 93/22 од 09.09.2022. године, у седници већа одржаној 27.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 93/22 од 09.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 93/22 од 09.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 93/22 од 09.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу Прр1 55/21 од 22.02.2022. године у усвајућем делу којим је обавезана тужена да тужиоцима на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати: тужиоцу АА износ од 47.932,72 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 22.2.2022. године до исплате, као и износ од 3.267,68 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 2.2.2016 године, тужиоцу ББ износ од 60.028,29 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 22.2.2022 године до исплате, као и износ од 3.712,67 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 2.2.2016 године, тужиоцу ВВ износ од 71.308,02 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 22.2.2022. године до исплате, као и износ од 6.248,83 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 2.2.2016 године, тужиоцу ГГ износ од 62.811,60 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 22.2.2022. године до исплате, као и износ од 3.417,18 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 2.2.2016 године, тужиоцу ДД износ од 82.670,00 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 22.2.2022. године до исплате, као и износ од 7.328,72 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 2.2.2016 године, тужиоцу ЂЂ износ од 35.244,00 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 22.2.2022 године до исплате, као

и износ од 3.069,56 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 2.2.2016 године и тужиоцу ЕЕ износ од 30.064,00 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 22.2.2022. године до исплате, као и износ од 3.070,25 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 2.2.2016 године, и обавезана тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 204.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, или ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом одлучено је о одговорности државе за штету због изосталог намирења потраживања тужилаца из радног односа у поступку стечаја над њиховим послодавцем „ЖЖ“ из ... као предузећа са већинским државним капиталом, при чему је повреда права тужилаца на суђење у разумном року у поступку стечаја утврђена правноснажним решењима надлежног суда од 15.09.2020. године.

Имајући у виду садржину пружене заштите, чињеницу да су тужиоци у току поступка захтевали исплату накнаде имовинске штете опредељене у складу са извештајем стечајног управника о висини и структури ненаплаћених потраживања насталих из радног односа, утврђених у стечајном поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, Врховни суд је оценио да не постоји ни један од законом предвиђених разлога за одлучивање о посебној ревизији. Наводи ревизије који се односе на утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање јер то нису разлози ни за редовну ревизију, према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Такође, разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани. Према чињеницама које су утврђене у спроведеном поступку, побијана одлука је заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу је са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, према којем Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно о стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном

над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да у конкретном случају није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, те нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбе тужилаца АА ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ ради накнаде штете поднете су 11.06.2021. године. Решењем Основног суда у Обреновцу Прр 92/21 од 04.07.2021. године спојене су парнице наведених тужилаца ради заједничог расправљања. Вредност предмета за сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**